

ויקרא חי"ז שיחה ב'

התחלת פרשת הקרבנות הוא בקרבנות נדבה מפני שהציווי הראשון היה בנוגע לקרבנות שהיו יכולים להקריב מיד. וגם מפני שענין עיקרי בקרבנות הוא מחשבת הלב וזה מודגש בקרבן נדבה. והנדיבות הלב דבחינת אדם הראשון לפני החטא - שאז "הכל היה שלו" - ישנו בכל אחד.

על הפסוק "אדם כי יקריב" מפרש רש"י: "כשיקריב, בקרבנות נדבה דיבר הענין".

צריך להבין מדוע התחלת פרשת הקרבנות הוא בקרבנות נדבה ולא בקרבנות שהם חיוב כחטאת ואשם המבוארים בסוף הפרשה? ועוד, מדוע ההתחלה היא בקרבנות יחיד ולא בקרבנות ציבור?

והביאור: בפשוטו של מקרא משמע שפרשיות ויקרא וצו נאמרו קודם סדר החינוך דשבעת ימי מילואים. ועל פי זה יובן שהקב"ה דיבר לבני ישראל בנוגע לקרבנות שהיו יכולים להקריב מיד. ומסתבר שבשבעת ימי המילואים לא חטאו בני ישראל, אך בוודאי רצו להקריב קרבנות נדבה בהמשך לנדבת הלב דנדבת המשכן.

הביאור בפנימיות העיניים: ענין עיקרי בקרבנות הוא מחשבת הלב. על דרך פירוש הרמב"ן שצריך בעל הקרבן לחשוב שהקרבן הוא תמורתו כו'. וזה מרומז בתורה בכך שהקרבן הראשון המוזכר הוא קרבן נדבה, דנדבה תלוי במחשבת הלב.

וזה הביאור בלשון רש"י "בקרבנות נדבה דיבר הענין", שכל "ענין" הקרבנות הוא נדבה.

בעומק יותר: הכוונה ונדבת הלב ישנו בכל אחד מישראל, ורק שבא בגילוי בקרבנות נדבה.

וזה שבני ישראל נקראו בתורה בשם "אדם" – מלשון אדמה לעליון – שבכל אחד מבני ישראל ישנו חלק אלוקה. ועל פי פירש"י בתיבת "אדם" - "שהכל היה שלו", הרי זה רמז למעלת אדם כפי שהיה לפני החטא. וזה מתגלה בכל אחד גם לאחר שחטא, על ידי ההחלטה להקריב קרבן.

ועל פי זה יובן האריכות ברש"י שמבאר ש"ויקרא" הוא לשון חיבה, ש"כמים הפנים לפנים" מהנדבה לה' הראה הקב"ה חיבה לבני ישראל. ובעומק יותר, "ויקרא" הוא הנתינת כח לעבודת הקרבנות, שנדבת הלב דישראל באה מהחיבה של הקב"ה לבני ישראל.